

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2013 r. r.

DOLiS/DEC-611/13/35853,35854

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana E. C. zam. [...], dotyczącej nieprawidłowości w procesie przetwarzania jego danych osobowych przez M. w K. z siedzibą [...],

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana E. C. zam. [...], zwanego dalej również Skarżącym, dotycząca przetwarzania jego danych osobowych przez M. w K. z siedzibą [...], zwany dalej Z. W jej treści zakwestionował on legalność udostępnienia przez Z. jego danych osobowych zawartych w treści skierowanego przez niego do tego pomiotu pisma z dnia [...] czerwca 2012 r. poprzez jego wywieszenie w bramie wejściowej i oknie siedziby tego podmiotu. Jak wskazał cyt: „pismo wywieszono wraz z moim nazwiskiem i adresem – ujawniając moje dane osobowe. I naruszając dobra osobiste. Dla zwrócenia uwagi przechodniów cały tekst podkreślono na czerwono”. W związku z powyższym Skarżący wniósł o cyt: „podjęcie działań celem ochrony moich danych osobowych i likwidacji bezprawnego działania w/w Z.”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podjął czynności mające na celu wyjaśnienie sprawy, podczas których ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) W dniu [...] czerwca 2012 roku przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie z powództwa Z. przeciwko Panu E. C. o naruszenie dóbr osobistych (sygn. akt. [...]) ww. podmioty zawarły ugodę, w której Skarżący zobowiązał się do wystosowania m.in. do Z. pisma o treści „Przepraszam [...] z siedzibą [...] w K. i jego członków za to, iż informacje zawarte przeze mnie, E. C., w pismach do Prezydenta Miasta K. i A. z dnia [...] sierpnia 2011 r. okazały się nieprawdziwe. Skarżący wyraził przy tym zgodę na umieszczenie pisma, o którym mowa w formie elektronicznej zeskanowanej na stronie internetowej Z., na okres trzech miesięcy od daty zamieszczenia.
- 2) Wywiązując się z powyższego zobowiązania Skarżący sporządził przedmiotowe pismo datując je na dzień [...] czerwca 2012 r. W jego treści zawarł swoje dane osobowe w zakresie imienia, nazwiska oraz adresu zamieszkania.
- 3) Pismo to Skarżący przekazał prezesowi Z., który następnie wywiesił je na witrynie lokalu swojej siedziby.
- 4) W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Z. wskazał cyt: „(...) E. C. wyraził wolę, aby kopia przedmiotowego pisma została wywieszona także na witrynie lokalu M., co na jego prośbę uczyniono. W chwili obecnej ww. pismo nie jest już wywieszane w żadnym miejscu lokalu należącego do M. (...)”.

Postępowanie w niniejszej sprawie należy umorzyć. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie daje bowiem podstaw do zastosowania przez organ ochrony danych osobowych przepisu art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) , w myśl którego w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez np. usunięcie danych osobowych. Z przywołanego przepisu wynika, iż warunkiem wydania przez organ rozstrzygnięcia, o którym mowa w tym artykule jest istnienie stanu naruszenia prawa do ochrony danych osobowych w chwili wydania decyzji administracyjnej. W niniejszej sprawie warunek ten nie jest spełniony. Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie wykazał bowiem, iż Z. nie przetwarza już danych osobowych Skarżącego, w sposób przez niego zakwestionowany, tj. poprzez wywieszenie pisma zawierającego jego dane osobowe w siedzibie lokalu Z. W udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych wyjaśnieniach Z. oświadczył, iż „W chwili obecnej ww. pismo nie jest już wywieszane w żadnym miejscu lokalu należącego do M. (...)” Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267) gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Takie stanowisko organu znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wystarczy wskazać tu

choćby wyrok z dnia 27 czerwca 1997 r. (I SA/Wr 871/96) NSA – Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu, w którym wskazano, że „z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Oznacza to, że wszystkie elementy badanego stanu prawnego i faktycznego są tego rodzaju, że niepotrzebne jest postępowanie mające na celu wyjaśnienie wszystkich tych okoliczności w sprawie”. Takie samo stanowisko zostało przedstawione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1995 r. (SA/Łd 2424/94).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że każdy, kto ma poczucie naruszenia jego dóbr osobistych, może – w stosunku do osoby według niej winnej naruszenia – wystąpić na drogę postępowania cywilnego w myśl przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Jeżeli więc wskutek działań Z., w ocenie Skarżącego, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, może on dochodzić ich ochrony na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w Kodeksie cywilnym może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Sądem właściwym w tym zakresie będzie sąd cywilny.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).